

הלכות ספח סימן תרל

ואם לאו פסולה. ואם סמך הספק על צמודים והכרעים הם דפנות, אפילו אין גבוה עשרה מהמטה עד הספק כשרה, מיון שיש עשרה טפחים מהארץ עד הספק:

תרלא ספח שחמתה מרבה מצלתה ויתר דיגי הספק, וכו' י' סעיפים:

א * ספח שחמתה וצלתה * שוין מלמעלה, פסולה, לפי שהחמה מתפשטת ברחוקה (א) ויהיה למטה חמתה מרבה מצלתה, אבל אם חמתה וצלתה (ב) שוים מלמטה, כשרה: ב (ב) ואם רוב ממנה צלתה מרבה שני משהויין ובמעוט ממנה חמתה מרבה משהו, בענין שששנצנרף יחד חמתה והצל של כל הספח יהיה צלתה מרבה מחמתה משהו, (ג) כשרה: הגה (ד) ויש (ג) מחסירין אם הספה גדולה ויש מקום שבעה על שבעה שחמתו מרבה, אף-על-פי שבצורה כל הספה הני הצל מרבה יין ספח וסיכה): ג * דרך הסכוף להיות קל כדי שיראו ממנו (ה) הכולכים והגדולים. היתה המעבה קמין פית, (ו) אף-על-פי שאין הכולכים נראים מחוכה, (א) [ג] כשרה: ד * יהיה פסוי דק מאוד שיש בה אור הרבה אלא שאין שלשה טפחים במקום אחד, וכן הכל צלתה מרבה מחמתה, כשרה: ה * יהיה הסכוף מרבלל (פרוש. מבלבל), והוא הסכוף שיהיה מקצתו למעלה ומקצתו למטה, פשר, (ז) * ויבלבד שלא יהיה בין העולה והיורד שלשה טפחים. ו'אם היה (ח) ברחב זה העולה (ז) * טפח או יותר, אף-על-פי שהוא גבוה משלשה טפחים וראין אותו כאלו נרד למטה (ט) ונבע בשפת זה היורד, והוא

א נכי דמין כמנא
דספה כ"כ ממשה
שם ב * מיקרא דרבי
יחני י"ב וכפוש
הראש
ג * וישלמי הביאו
הראש ד * נכסין
ה * שלשה שם כ"ב
ו * משנה שם
הקמפולס לה כ"ב
השואל ז * שם
הקמפולס לה שחפול
הקרוש רש"י
החוספות שם
החביה הסו
ח * לראשיתא דאבי
שם ט * קאמקמא
דבא שם

באר היטב

(א) * שוים. וצטרף זקנים בשם ב"ח פוסל בין שוים מלמטה או מלמעלה, ועין ד"אורן: (ב) מחסירין. הני שלא לישב באותו חלק שחמתו מרבה, אבל לשאר החלק אין זה פוסל אותו בין שיש ליורד בה, וכ"פ הב"ח: (ד) * טפח. שאנו חשוב להיות אהל ואמרינן

שערי תשובה

[ג] כשרה. עב"ט. וב"י קמ"ב הקדוהבד פאשר יהיה האפן שא"א לבל קצת מהספק מפני (א"ה ספח) (ספח) נט לסוף על הפכשדים:

שם הכשר ספח, ט"ז: (ג) כשרה. ובלבד פוסל קשאין הפטר יכול

משנה ברורה

דקבלת טמאה על הספק נאמר ולא על הדפנות. ומכל מקום לכתחלה נכון להזהר בזה, פי' יש מן הפוסקים שמתמירין בזה [מ"א בסיומן הרכס ס"ח]:

באור הלכה

* שוין מלמעלה פסולה. הגה בטור הביא דעת בעל הטור להקה, ולא הביא המחבר את דעתו פלל, משום דהרמב"ם והר"ף והרא"ש כלם קמין בשוין נש"י וקמו שפסקו פה ששלמך ערוך, וא"כ מצאתי עוד ראשוני ראשונים דסביר גסבין הכי והם הרבנו חננאל והר"ף גיאות: * טפח או יותר וכו', והוא שיהיה קמין וכו'. המחבר העתיק דבריו מלשון הרמב"ם, משמע דסבירא לה דאם היה רחב הקנה העליון יותר מספח בענין נמי באור שבין המתנות יותר מטפח שיהיה ראוי להוריד העליון פתחים, אבל הרמ"א דקנה וכתב דהני שיש באור שבין המתנות טפח, הורה לנו בזה דנעמו קמסקנה הרמב"ם א כחודשיו הכל שיש בין המתנות טפח סני והנראי בבואור והגרע"א, ומה שצינו ר"ן פרק הושן ובית"והף בשם הרמב"ם, הוא לאפיקי מדעת רש"י וחוסמות דסבירא להו דאפילו אין באור שלמטה פותח טפח אמרינן גס"פ יחכט רמ"י

א (א) ויהיה למטה חמתה מרבה מצלתה, ואז יתבטל המעוט נגד הרב"י והני באלו לא ספק פלל, ובשוים מלמטה כשרה, דידוע (ב) דאז למעלה מקום הקנים רחבים מן האויר: ב (ב) אם רוב ממנה וכו'. דוקא באפן זה, אבל בהפוך, דהניו שמעוט הספה היה צל הרבה ורוב הספה היה חמתה יותר מצלתה, באפן שששתצטרף כל הספק ביחד יהיה הצל מרבה, (ג) פסול: (ג) כשרה. אפילו לישוב פחת אותו חלק שחמתו מרבה, לפי שהוא בטל לגבי רב הספק שצלתה מרבה:

(ד) ויש מחסירין וכו'. דעתו, דאפשר דהנמרא לא אירי רק בספה קטנה שהיא שבעה על שבעה, דאז אמרינן דהמעוט שבה בטל לגבי הרב, אבל בספה גדולה שיש בה שבעה על שבעה שחמתו מרבה, הוא מקום חשוב ואינו בטל לגבי שאר הספק שצלתו מרבה, וצ"ל אין לישוב באותו חלק, (ג) אבל לשאר החלק אין זה פוסל אותו וכו'. ויש שיש שם הכשר ספח, דאם מפסיק כל אחד הרפן בזה באפן שבמקום שצל מרבה לא ישאר רק שני דפנות, צ"ח עיון על כל הספח: [פמ"ג]: ג (ה) הכולכים והגדולים. הינו (ז) הנראים ביום בעוד שלא שקעה תמה, והאחרונים פתחו, דלכתחלה בעינן דאפילו בלילה נראו כוכבי לילה פוחה, והנרכי-משה הביא בשם מהרי"ל דמתר לספה הספה עב הרבה, דאי אפשר שלא יראו בה כוכבים, אף-על-גב דבלילה אינו רואה הפוכים, מפל מקום פיוס אפ"א חודים וסדקים בכפה מקומות, עד פאן לשונו. ועין בספר בכורי-יעקב דהמקל גתה לא הפסיד, ובפרט היכי שיש לחש דאם יצשה הסכה דק יתד' ונשב הרוח יותר תוף הסכה ויצטרע ברוח וקצנה. ועין בפרי מגדים שכתב, דאפשר לענין ראית הכולכים די בכל הספה אם הוא רואה רק במקום אחד, מה שאין בן באם היה מעבה הרבה מאד עד שאין הגשם יכול ליורד פתוח, למאן דאמר דפסולה, כל שיש ארבעה טפחים פתוח (ב) סוף פסול מקרה: (ו) אף-על-פי שאין הכולכים וכו'. רוצה לומר, (ו) לא גדולים ולא קטנים. וכתבו האחרונים, דמכל מקום אם היא מקבה כל-כך עד שאין הגשמים יכולים ליורד בתוכה אפילו קשיודין גשמים מרבים, ואם-כן הרי בעין בית, יש להתמיד ולפסל משום גזנת בית: ומכל מקום דידעבד פאשר אי אפשר לטל קצת מהסכה מפני איה ספחה, (ז) יש לסמך על הפכשדים: (ז) ובלבד וכו' שלשה טפחים. דכל פתוח משלשה פתוח חשיב: (ח) ברחב זה העולה טפח. רוצה לומר, בכל קנה קנה מן הסכה הנה רחבו טפח, דאז חשיב לומר קנה וראין וכו': (ט) ונבע בשפת זה היורד. רוצה לומר, שבספה המתוח יש גס"פ חלל בין קנה לקנה, וראין

שער הציצין

בעלמא, עין שם, ובבואי יש לסמך על דעת המקלין בזה, אכן לכתחלה נכון להזהר בזה לצאת ידי כל הדעות. ועין בדברי תרדמנאל על הרא"ש: (א) רש"י: (ב) דרכי-משה ושאר פוסקים בשם רבנו יונה: (ג) ט"ז ופשוט: (ד) הנראי ושא"א: (ה) ומכל מקום אם נטל אמר"פן מקצת עב"י הסכה מעליו אין צריך לנגעו הנשאר אפילו הניחו בכה-אחת, כי אין שם סכה פסול ממש עליו נשם בא"א: (ו) ואפילו אין יעוצי השמש נראין בתוכה [ט"ז]: (ז) שערי-תשובה. ועין בשל"ה הלכות: (ח) ד"ן:

הלכות ספח סימן תרל תרלא

ביאורים ומוספים

סימן תרלא

ספח שהמתה מרבא מצלתה ויתר דיני הספח

[משנ"ב ס"ק א]

ואז יתפטר המעוט נגד קרבו וכו', מקום הקנים רחבים מן האויר.⁴²
 (1) ואף שאין שייך ביטול ברוב כשכל מין ניכר בפני עצמו, ואילו כאן הספח והאויר ניכרים הם, כתב המהר"ץ היות (סוכה ב, א) שאין הכוונה שהספח בטל באויר, אלא שהצל שמחמת הספח בטל בחמה, כמבואר בר"ן (שם א, א בדפי הרי"ף) ברעת רש"י, ומכיון שצל וחמה הם דברים שאין בהם ממש, לא שייך בזה דין ניכר האיסור. והחכמת שלמה (על השו"ע כאן) כתב, שהביטול ברוב כאן אינו מדין ביטול ברוב האמור בוי"ד, אלא רק ענין של הגדרת שם הסוכה, שבשרוב הסוכה אינה מוצלת אין למקום המסוכך ומוצל שם סוכה, משום שהוא בטל בחשיבותו לרוב הסוכה, ונחשב כאילו הסוכה כולה אינה מסוככת [ולפי זה כתב שהביטול נאמר על הספח עצמו, כפשוטו לשון רש"י ודלא כר"ן], ועל דרך זה ביאר בשו"ת אגרות משה (או"ח ח"א סוף סי' קעח). ובעין זה כתב הגר"י קניבסקי (קהלות יעקב סוכה סי' א אות ב) שאין הכוונה כאן שהצל מתבטל מדין ביטול ברוב, אלא מדין רובו ככולו.

(2) וסוכה שהספח שלה מרובה מהאויר כלשהו בלבד, שעל ידי כך לכאורה יש פחות ממחצה על למטה [מחמת שהחמה מתרחבת למטה והמשהו ספח שעורף על המחצה אינו מועיל למעט את החמה שלמטה לפחות ממחצה], כתב בשו"ת אגרות משה (שם סי' קפב) שכשרה היא, כיון שמשמעות הגמי (סוכה כב, ב) היא שכל שהספח צלחו מרובה מחמתו אפילו בלשהו, הסוכה כשרה, ובהכרח שלא שייך במציאות שלמטה יהיה פחות ממחצה על בשלמטה יש רוב ספח, ואף רוב כלשהו, וגם אם רואים במציאות שלמטה יש רוב חמה, אין זה אלא מחמת סיבה צדדית, כגון שקני הספח אינה חלקים אלא עגולים. מאידך, בשו"ת שבת הלוי (ח"א סי' קע וחי"ג סי' עח אות ו) כתב ששייך במציאות שלמעלה יהיה הספח מרובה בכלשהו על המתה ולמטה יהיה פחות ממחצה על, משום שלפעמים החמה מתרחבת הרבה, אלא שלמעשה הסוכה כשרה, מפני שהספח ראוי לעשות חב על תחתיו, ועל כל פנים בבובה עשרה טפחים שהוא שיעור סוכה, אף שעל קרקע הסוכה אינו מוצל כל כך, וכל שכן שהסוכה כשרה אם החלק שאינו מסוכך בספח כשר אינו אויר אלא מסוכך בספח פסול.

[משנ"ב ס"ק ו]

צ"ר עיין על קל הספח.⁴³

(3) ואף שבאופן שיש מהדופן עד חלק הספח שצלחו מרובה מחמתו פחות מארבע אמות, לכאורה יש לומר 'דופן עקומה' ולהכשירו, כתב הבכורי יעקב (ס"ק ב, ובתוספת בנורים שם) שספח שחמתו מרובה מצלתו אינו נחשב בספח פסול אלא באויר, ואין אומרים בזה 'דופן עקומה' ונהביא ראיה לדבריו מהר"ן שהובא בבי"י (סי' תרכט), וראה ביה"ל שם (סי"ב ד"ה וכל) שהרמ"א לא פסק כר"ן. ודעת הגר"י קרליץ (סוכה חיים עמ' קפב) שאף על ספח שחמתו מרובה מצלתו אומרים 'דופן עקומה', ולפי דבריו יש לומר שמדובר כאן שהדופן רחוקה יותר מארבע אמות.

[משנ"ב ס"ק ה]

פל שיש ארבעה טפחים בחד ספח פסול מק"י.⁴⁴

(4) ואף שהוצרכו חכמים לגזור על סיכוך בנורים הרחבים ארבעה

טפחים, ומשמע שלא נאסר הדבר בלאו הכי מחמת שנטר זה הרחב ארבעה טפחים מונע בניסת גשמים, ביאר הגר"י קרליץ (חוט שני סוכות פ"ו ס"ק א) שיתכן שהוצרכו לאסור בנטר שיש בו נקבים, שהגשמים עוברים דרכו.

[משנ"ב ס"ק ו]

אפילו קשי"ך דין גשמים מרבים⁴⁵ וכו', ומפל מקום קדיעבד פאשר אי אפשר לטל קצח מהספח מפני איה ספחה, יש לסמך על המכשירין.⁴⁶

(5) וכשהגשמים אינם נכנסים דרך הספח בעת ירידתם אלא רק לאחר זמן כשמוצטברים על גבי הספח, כתב הבכורי יעקב (סי' ד) שהסוכה כשרה לכל הרעות. ושיעור הגשמים שצריך שיעברו דרכו ויהיה כשר, כתב (שם) שהוא כבוי שתסרח המקפה, המבואר בשו"ע לקמן (סי' תרלט ס"ה).

ולגבי סוכה בגדיש, כתב בביה"ל לקמן (סי' תרלה ס"א ד"ה כשרה) שלדעת הט"ז אף אם הקש מונע בניסת גשמים אין היא פסולה, כיון שגדיש אינו נראה בבית כלל, ולדעת הא"ר אין חילוק בין קש לעצים.

אכן לגבי סיכוך בקש, כתב בשע"צ לעיל (סי' תרכט ס"ק עג) בשם הט"ז שאין לעשות כיו"צ עב שמעכב את המטר מלידד לתוכו [ואף השו"ע הרב הח"א שהביא שם לא נחלקו על זה, אלא רק השמיטו את דברי הט"ז שהחמיר משום כך גם בסיכוך שאינו עב], שאינו דומה לגדיש.

ולגבי הנחת כיסוי זכוכית על גבי הספח, דעת הגרמ"י אפשטיין (מקראי קדש סוכות ח"א סי' כב) שהסוכה נפסלת בכך [מדאורייתא], מפני שהגשמים אינם יכולים להיכנס לסוכה והרי היא בבית, וכן משמע שפסל החזו"א (ארחות רבנו ח"ב עמ' ר"ח), הובאו דבריו בביה"ל לעיל סי' תרכו ס"א ד"ה או, וראה מה שכתבנו שם.

(6) ולומר לנכרי ביום טוב להסיר חלק מהספח, כתב בביה"ל לקמן (סי' תרלח ס"א ד"ה עצים) שמוותר, כיון שהסרת הספח אינה נחשבת כסתירת אהל מדאורייתא אלא מדרבנן, והותר הדבר מפני שהוא 'שבות רשות במקום מצוה'.

(7) ולענין ברכה על הישיבה בסוכה זו, כתב בשו"ת שבת הלוי (ח"ז סי' ט) שאפשר לברך, כיון שמהטור וכן מסתימת דברי השו"ע והרמ"א משמע שלא פסקו כ"ת שפסל את הסוכה כשגשמים אינם נכנסים לתוכה, ועוד, שלענין סוכה הפסולה מחמת גזירה, מבואר במג"א (סי' תרכט ס"ק כב) שבשעת הדחק כשאי אפשר לקיים את המצוה באופן אחר, יושבים בה, ואפשר אף לברך עליה, על פי דברי הרמ"א לקמן (סי' תרמט ס"ו) נוכח כתב במשנ"ב לעיל (סי' תרכט ס"ק ג) שהרשב"א צידד שמברכים עליה. וראה שם ס"ק טז שכשהפסול הוא מדינא אין לברך עליה. והכף החיים (סי' ט) כתב שלכאורה אין מברכים עליה מפני שישפך ברכות להקל, [ובשבלי הלקט (סי' של) שנראה שאלו ציון בשע"צ (סי' ז) מבואר, שמעובה כמין בית כשרה לכתחילה, אכן למד שמדובר על כוכבים, ברש"י, ולא על גשמים, כר"ת].

ולענין ספח העשוי משני שכבות של חצאי קנים המורכבים זה על גבי זה, באופן שפני הקנים התחתונים כלפי מעלה, וכנגד האויר שביניהם מונחים על גביהם חצאי קנים שפניהם כלפי מטה, ובשעה שנופלות הטיפות על הקנים העליונים נופלות הן לקנים התחתונים העשויים כמזוב ועל ידי כך אין הגשמים נכנסים לסוכה, כתב הגר"ש אלישיב (קובץ תשובות ח"א סי' סא) שהסוכה המשך במילואים עמוד 67

מילואים הלכות ספח סימן תרל תרלא המשך מעמוד 188

לשבת בסוכתו בשעת הנשמים, ואף לברך ברכת לישב בסוכה, ומטעם זה הורה (חשוךי חמד סוכה בת, ב) שרשאי אדם ליטע מאריך ישראל למדינה שירדו בה גשמים בהג, אם יסדר שם סוכה עם סכך כזה המגין מפני הגשמים, וכך אינו נחשב שמכניס את עצמו למצב שאינו יכול לקיים את המצוה.

אכן, כשירת שבט הלוי (ח"י סי' ס אות א) כתב שאף אם להלכה סוכה זו כשרה, מימ אין ליצר סכך כזה ולהתחכם לעשות דבר נגד הצורה הפשוטה של מצות סוכה.

מאידך, דעת הגר"מ קרליץ (חוט שני סוכות פ"ו סי"ג א) שיתכן שסוכה זו פסולה, כיון שסכך זה מונע את כניסת הגשמים בקביעות, דומה הסוכה לסוכת קבע, וכן הסכים הגר"מ וייס (שירת קנה בשם ח"י סי' ס-כז) שגראים דברי הגר"מ ברנדסדורפר (שם) שסוכה זו פסולה היא.

כשרה, כיון שישוד הפסול של סוכה שאין נשמים יורדים לתוכה לדעת ר"ת הוא משום שבכך שמוגנת מפני הגשמים כסכך עבה נחשבת היא כבית, מזה שאין כן בסוכה זו, שיש הפרש איר בין הקנים העלתיים ההתחנתיים שדרכו אפשר לראות את הכוכבים [ובו נכנסת רוח לטווח], ואם כן אין צורתה כבית כלל, אלא רק נעשתה בה תחבולה כדי למנוע את כניסת הגשמים [והיינו בעין דברי ה"י: (סי' תרלה סי' ב) שסוכה בגדיש כשרה אפילו אם הקש שבגדה מונע כניסת גשמים לסוכה, כיון ששיש אינו נראה כבית כלל], וכן דעת הגר"מ וייס (שם) (הליכות שלמה סוכות פ"ח סי' ט) והגר"מ קניבסקי (קובץ יד הרש"י עמ' נא) שסכך זה כשר, והוסיף הגר"מ קניבסקי (שם) שיש להקל בזה גם מחמת זה שאם הגשמים יבואו באלכסון, יבנסו לסוכה דרך הרווח שבין שני הסככים, ורק שאין דרך הגשמים לרדת באופן זה. וכתב הגר"מ אלישיב (קובץ תשובות שם) שמי שיש לו סכך כזה מחוייב

הלכות ספח סימן תרלב המשך מעמוד 192

נמצא בחלק האחר, כתב הגר"מ וייס (הליכות שלמה סוכות פ"ז דבר הלכה אות טו) שמסתבר שאסור כיון שהוא סתירה, שהרי רק אחד מהמקומות יכול להחשב כסוכה בלפיו.

אמנם, לגבי אדם היושב בחלק החיצון ומוכר ברכת לישב בסוכה, ודחה להוציא אדם אחר היושב בחלק הפנימי, כתב הגר"מ וייס (שם סי' ט) שיכול להוציאו ידיו חובה, אף שלבאורה הוא תרתי דסתרי, כיון שכל אחד מקיים מצות סוכה במקומו [וראה לקמן (סי' תרלג סי' ב) ומה שכתבנו שם]. ומ"מ לגבי סוכה שיש לה שלש דפנות וסכך פסול יוצא מאמצע הדופן האמצעי על פני כל אורך הסוכה ומחלקה לשנים, אלא שכל צד כשר מדין דופן עקומה, הסתפק הגר"מ וייס (שם סי' ט) ספר הסוכה פסקים הערות אות ג) אם מותר לשני אנשים לאכול בשני חלקי הסוכה באותו זמן, כיון שלתור ששניהם יוצאים באופן זה הוא נמשך סתירה זה לזה, מזה שאין כן באופן הנ"ל, שהחלק הפנימי של הסוכה בוראי נחשב כסוכה, וההלכה של דופן עקומה [שמכשירה את המקום של החיצון] לא נאמרה לפסול מקומות אלא רק להכשיר, ואין זו סתירה כל כך לומר ששניהם יצאו.

[משנ"ב סי' ק יז]

בין דאין בו ארבעה ספחים קטר לישן תתקוים¹⁵.

15) והחזירא כתב (א"י סי' קמד סי' ד) שגראו שאסור לישון תחתיו מפני שהם מצטרפים.

[משנ"ב סי' ק יח]

קשיש בין שנייהם שלשה ספחים¹⁶.

16) ואם יש חמישה ספחים סכך כשר, ושני ספחים סכך פסול, ושני ספחים אויר, כתב החכמת שלמה (באן) שהסוכה כשרה [שהרי אפשר להתעלם מהאיר, ולהכשיר בשאר].

עושה צל תל כן אי אפשר לישון תחתיו, אך מדין מחיצה, די בכך שיש לבדו כדי שיחשב כמחיצה ומצטרף מקום האיר להשלים שיעור המחיצה.

[משנ"ב סי' ק יא]

בןקא שיהלף בןקא¹⁷.

17) ובאופן שהאיר אינו על פני כל הסוכה אלא על פני רובה, או על פני שבעה טפחים, הסתפק החזו"א (א"י סי' קמד סי' ד) האם נחשבים שני הצדדים כמקומות חלוקים, ואסור לישון בה כשאמצע גופו תחת האויר, או לא (שונה הלכות סי' ט).

ושיעור רוחב האיר שאין לישון תחתיו כשהוא מהלך על פני כולה, כתב בשו"ת שלמת חיים (סי' שמוא-שמט) שהוא כשיכול אדם לשכב על צידו ויהיה כל גופו תחת האויר. והוכיח דבריו מכך שלא הוכר בפוסקים שכשמסכים בקנים [וכן 'פלוניו'], שיש להקפיד להניח חלק מהם לרוחב הסוכה ולא רק לאורך הסוכה, כדי שלא יהיה אויר המהלך על פני כולה. מאידך, הגר"מ שיינברג (קובץ המועדים סוכות עמ' תשז) כתב שהשיעור הוא כשהאיר החוצה את הסוכה נראה בבירור גם כשמסתכלים על הסכך שבקצה השני של הסוכה.

[משנ"ב סי' ק יב]

ראש¹⁸.

18) ואם מיעוט ראשו נמצא תחת הסכך ורובו תחת האויר, כתב החזו"א (א"י סי' קמד סי' ה) שנחשב כאילו אינו בסוכה.

[שענה"צ סי' ק יד]

ומכל מקום הלק הפנימי ג"פן פשר, ולגבי דילה לא אפרין דין עקפה¹⁴.
14) אכן, לשבת כשראשו ושולחנו נמצאים בחלק האחד ואילו רוב גופו

הלכות ספח סימן תרלד תרלה המשך מעמוד צט

[משנ"ב סי' ק ב]

קגון קנה גוים בןק⁴.

4) ואף אם עשאה הנכרי עבור עצמו, ולא עשאה ישראל עבור הנכרי,

הונח לשם צניעות, אלא צריך שתהיה הסוכה מסוככת יפה באופן שיהיה הסכך הרכה יותר מרוב, שבכך ניכר שהונח הסיכך לשם צל ולא לצניעות.

